

Hier encore...

Ik had tijdens mijn leven geen idolen. Of toch wel, zo realiseerde ik me vandaag, de dag van het overlijden van Charles Aznavour. Zijn overlijden rukte iets uit me weg, iets dat nooit meer terug zal komen, hoe hard ik ook zou zoeken of wensen.

Ik groeide op met zijn muziek. Destijds werd er immers veel meer Franse muziek gedraaid op de radio en op TV dan vandaag.

Diegenen die mijn schrijfsels lezen zullen smalend denken dat mijn idool een arme immigrant was. Ik haast mij zelfs te zeggen dat ik Frans leerde, en vooral ook mijn uitspraak oefende, aan de hand van zijn liedjes. Zingen, componeren en acteren zoals hij dat kon heb ik helaas er niet mee kunnen leren, maar ik had dan ook vooral technologische en wetenschappelijke ambities.

Zie je wel zullen ze denken, Antoine's kijk en mening over immigratie is dus verkeerd: immigratie verrijkt. Ik doe echter niets af aan mijn kijk en standpunten over immigratie, die eigenlijk een invasie is. Charles was immers een grote uitzondering die de regel bevestigde. Niet de enige in de verre of moderne geschiedenis, dat is zo, maar een witte witte raaf. Een voorbeeld van integratie. van burgerschap, die al de pampers, de positieve discriminatie, de betutteling van vandaag niet nodig had om

fransman onder de Fransen te worden.

Een voorbeeldfransman, een rolmodel zelfs. Taalvaardiger dan menige Français de souche, intellectueel, passioneel zoals de wereld de Fransen droomt: trouw, loyaal, bescheiden niettegenstaande zijn succes, travailleur en comédien tegelijk.

Over immigratie en integratie in Frankrijk zegt Charles in 2013 het volgende:: « Je suis devenu Français d'abord, dans ma tête, dans mon cœur, dans ma manière d'être, dans ma langue... J'ai abandonné une grande partie de mon arménité pour être

Français... Il faut le faire. Ou alors il faut partir » (" Ik ben vooreerst fransman geworden, in mijn hoofd, in mijn hart, in mijn manier van zijn, in mijn taal Ik heb een groot deel van mijn Armeens-zijn achtergelaten om Fransman te zijn ... Dat moet men doen. Want anders dan moet men vertrekken.")

Als Vlaams Nationalist staat mijn liefde voor het eigen volk, de eigen cultuur en taal niet in de weg dat ik ook voor andere(n) bewondering kan hebben, dit ook een plaats kan geven in mijn leven en onze maatschappij. De sleutel tot mijn voordeur daartoe zijn verdienste en assimilatie, waarbij niemand hoeft te vergeten waar hij vandaan komt. Gelukkig zijn er die, zoals [Darya Safai](#) bvb die ik hopelijk zal kunnen blijven bewonderen, maar ik ben er van overtuigd dat door de massa-immigratie er meer goede dingen zullen verdwijnen dan er zullen bijkomen.

Ik dacht er nog aan om naar zijn optreden te gaan, het jaar dat hij 90 was, in het sportpaleis/Lottoarena, maar ik deed het toch niet. Ik was te bang om mijn goede herinneringen aan hem en zijn muziek beschadigd te weten wanneer hij dat optreden te veel had gegeven. Op 90 is de stem altijd gedegenereerd zo weet ik. Ik wou mij de droeve emotie en spijt bewaren; misschien ook niet geconfronteerd worden met wat snel voorgoed verdwijnen zou en wellicht ook niet met mijn eigen ouder worden.

Nu balanceert mijn gevoel tussen de toen juist geachte keuze, en de spijt van vandaag, dat ik dit eigenlijke afscheid heb gemist.

Van zodra ik zijn overlijden vernam, zapte ik van het ene naar het andere TV kanaal om een of andere retrospectieve te vinden, al was het om hetgeen verloren was gegaan toch nog even te vatten, zijn beeld en muziek te kunnen vasthouden in mijn geheugen. Eigenlijk net zoals ik mijn naaste familie elke dag nog ging bezoeken na hun dood tot aan hun begrafenis, en zo mijmerend hun laatste lijfelijke beeld op mijn netvlies

brandde. Het is niet uit weekheid of een religieuze reflex die ik als atheïst niet heb, maar uit eerbied en verbondenheid. Een persoonlijk afscheidsritueel waarmee de doden toch verder blijven leven in mijn geheugen, al is dat ook maar voor even. Mensen zoals Charles Aznavour overstijgen dit 'even'. Ze zullen omwille van hun leven en prestaties, en dank zij de vele documenten en opnames, waarschijnlijk nog enkele eeuwen nasmeeulen. Helaas niet zo lang als Stalin, Caligulla, Vlad Dracula of Hitler die waarschijnlijk de ganse toekomst van het mensdom zullen blijven staan in geschiedenisboeken.

Maar voor mij had Charles Aznavour een belangrijke plaats in mijn geschiedenis. En die is vandaag belangrijker dan elke andere.

Behoud van massa, behoud van energie: niets vergaat, troost ik me.